

bookvoice

Στο μυαλό του συγγραφέα

Τι κρύβουν οι παράγραφοι στο βιβλίο «Ο παλαιστής και ο δερβίσης»; Ο Θεόδωρος Γρηγοριάδης εξηγεί.

του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ

Στο κέντρο της ιστορίας του «Ο παλαιστής και ο δερβίσης» (εκδ. Πατάκη) βρίσκονται δύο Έλληνες (μια γυναίκα κι ένας άνδρας) ερωτευμένοι με έναν Τούρκο παλαιστή. Δίπλα τους μια γυναίκα που αναζητά τον εξαφανισμένο σύζυγό της (μπλεγμένος με μυστικιστική ομάδα;) κι ένας φέρελπης συγγραφέας – μεταπράτης της ζωής σε βιβλία. Η στερεοτυπική (ίσως, στο μυαλό κάποιων αναγνώστων) έχθρα των δύο λαών αποβάλλεται μαζί με τα ρούχα των εραστών που πέφτουν πριν το σεξ στο πάτωμα. Τι μένει, τελικά; Η επιθυμία να ενωθεί η απολλώνια με τη διονυσιακή πλευρά, χωρίς σύνορα, ερωτικές και φυλετικές ταυτότητες. Όλα αυτά σε ρεαλιστικό φόντο χωρίς ίχνος οριενταλισμού.

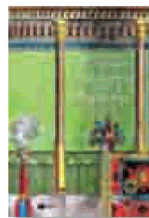
«Ο ήλιος έκαιγε κάθετα. Τα ταμπούρλα χτυπούσαν επιθετικά, ρυθμικά, μεθυστικά. Τα ζευγάρια των παιστών είχαν σταθεί ο ένας απέναντι στον άλλο...». Μια οικεια σκηνή από τους αγώνες πάλης στα πανηγύρια της Μακεδονίας. Η πάλη αρχίζει το απόγευμα και τελειώνει βράδυ με τους προβολείς αναμμένους. Τα ταμπούρλα και οι ζουρνάδες δεν σταματάνε ούτε στιγμή. Συχνάζω εκεί, στα χωριά, τα καλοκαίρια. Είναι ένα μεθυστικό διαχρονικό θέμα.

«Ένα δημοσίευμα στη Θεσσαλονίκη μιλούσε για μια γιάφκα Ελλήνων μουσουλμάνων που αλλάξοπίστησαν και μαζί με ομοϊδεάτες από τα Βαλκάνια παρατάνε τις γυναίκες τους και μαστουρώνουν χορεύοντας, μπορρέι και να κάνουν αλλαξοκωλιές, κλειδώνονται σαράντα μέρες σε ένα κελί για να μιλθούν, όπως έκανε ο δάσκαλος Ρουμί με τον Σαμ, τον αρχιδάσκαλό του». Η μεγαλύτερη διαστρέβλωση της πραγματικότητας προέρχεται από αφελή δημοσίευματα. Εδώ το κείμενο είναι φανταστικό και κρύβει κάθε είδους φοβία απέναντι στον ξένο, τον αλλόθρησκο, το διαφορετικό.

«Όταν ήρθε η ώρα να γνωρίσει επιτέλους τον παλαιστή και να σφιξει την παλάμη του, ένωσε να καταπίνει το χέρι του η μάζα του άλλου και να το απομυζά, μέσα σε ένα τρισχιλιστό μιας μετρήσιμης μονάδας που θα αποκαλείται στο εξής "επιθυμιδίντ"». Οιερωτικές εμμονές, ψαρκακική επιθυμία κυριαρχούν στις σχέσεις των ηρώων του μυθιστορήματος. Δεν σαγηνεύονται

από ηλιοβασιλέματα και ρο-ζμαντισμούς. Αποκαλύπτουν μια καλυμμένη διάσταση των ανθρώπων: να συνευρίσκονται παθιασμένα, επιτόπου. Μετά ας προκύψει η αγάπη και ο αλληλοσεβασμός...

«Διάβαζε... λογοτεχνία της χαράς και της απόκριψης, συγγραφείς που έκαναν cruising από σελίδα σε σελίδα...». Η σύγχρονη gay γραφή δεν εκφράζει ωστόσο τον Διονύση (σ.σ. ήρωας του βιβλίου). Γενικότερα η στάση του δείχνει άνθρωπο που προσφεύγει στη μεσογειακή και ανατολίτικη νοοτροπία του ομοερωτισμού, όπως αναπλάθεται από τον Καβάφη, τον Ζενέ, τον Παζολίνι, τον Ιωάννου, τον Χριστιανόπουλο. Πάντως στα δέκα –μέχρι στιγμής– βιβλία μου εκπροσωπούνται όλες οι ερωτικές διαθέσεις και διαφοροποιήσεις και των δύο φύλων. Ζούμε σε μια κοινωνία γεμάτη ρευστές ταυτότητες κι αλίμονο στις κλειστές κατηγοριοποιήσεις της λογοτεχνίας.

Οι Ελληνίδες σίγουρα βαρέθηκαν τους φλώρους και τους νάρκισσους με ημερομηνία λήξεως

«Μόλις διάβασε το βιβλίο η Μιρέλλα, έβαλε λέει τα κλάματα. Αναγνώρισε τον εαυτό της: διάβασε το βιβλίο μια δεύτερη φορά και πείστηκε για τα δικά της λάθη». Οι ήρωές μου στηρίζονται στη δημιουργική φαντασία και στην ακατάπαστη παρατηρητικότητα. Ο μυθιστοριογράφος έχει υλικό τη ζωή, τους ανθρώπους και τις υποψίες του. Μερικές φορές φέρνω σε δύσκολη θέση κάποιους γνωστούς και φίλους, αλλά ποτέ δεν έχω μετανιώσει για όσα έγραψα.

«Όλα αυτά με τους παλαιστές και τους δερβίσιδες με προκαλούν. Είναι δύο κατηγορίες αντρών που εκλείπουν από τη σύγχρονη ζωή. Σώμα και πνεύμα. Πάλη και χορός». Όποιος έχει δει άντρες να παλεύουν ή να χορεύουν θα αντιληφθεί την ομορφιά και την αρμονία. Σ' αυτό πιστεύω ότι θα συμφωνούσαν και οι περισσότερες Ελληνίδες, που σίγουρα βαρέθηκαν τους φλώρους και τους νάρκισσους με ημερομηνία λήξεως. ■